

НАШ ГОЛОС

Місячник — Видає Асоціація Українців Америки

OUR VOICE - Ukrainian Monthly 133 LAFAYETTE AVE., TRENTON, N. J. 08610

Річна передплата в Америці і в інших краях . . . 5 доларів ••••••••• Поодиноке число . . . 50 центів.

Yearly subscription \$4.00. Single copy 50¢. Second Class Postage paid at Post Office of Trenton, N.J.

Рік X Ч. 2

ЛЮТЕНЬ 1978

No. 2

FEBRUARY 1978 VOL. X

Василь Витвицький

МОВА І ТРАДИЦІЯ

Не так давно відбулася на сторінках польської паризької "Культури" цікава розмова. Otto один литовський автор, пишучи про польсько-литовські взаємини, зробив закид полякам за те, що вони пишуть "на Литві", замість "у Литві". Закид цей зроблений був у досить гострій формі. У двох наступних числах "Культури" з'явилися відзвіви читачів. Вони писали про здавна утривалену польську традицію, згідно з якою вживается форма "на Литві". Одним з їхніх головних аргументів був факт, що так писав ніхто інший, а сам Adam Mіцкевич.

Питання заміни двох літер одною не таке маловажне, якби це могло здаватися з першого погляду і стосуватися воно не тільки Литви. Відомо, що в польській мові незрушило втримується форма "на Україні". Як глибоко увійшла вона у польську мовну практику, хай покаже наступний приклад. Taras Шевченко своїм "Посланіем" промовляє "до земляків моїх . . . в Україні". Нашширий приятель Єжи Єнджеєвіч у своїй знаменитій книжці "Ноце українське" переклав цей заголовок так: "Do rodakuf mojx . . . na Ukrainsc".

На мою думку назрів час, щобий ми звертали увагу нашим польським приятелям на дискримінаційне звучання згаданого дуже вже перестарілого вислову. Якщо у польській мові обов'язує форма "в Польщі", "в Росії", "в Німеччині" і - "в Угорі", то повинно бути так же само "в Литві" і "в Україні". Згодом доведеться вести подібні розмови з нашими російськими сусідами, які теж твердо отримують традиційної форми "на Україні".

Розмови на ці теми мусить вести власне наша еміграційна наука й публіцистика, бо на українських землях панує беззастережно форма "на Україні". Там ніякої зміни, ані на-

вігъ дискусії на цю тему бути неможе, бо це зразу був би прояз "буржуазного націоналізму". Була, наприклад, у київському журналі "Музика" /ч. I, 1977/ стаття про культурні взаємини двох народів: Вірменії та України. Обом країнам присвячені окремі розділя під великими заголовками, перший "У Вірменії", другий "На Україні". У тому ж числі у різних статтях і новинках подибуємо "в Польщі", "в Болгарії", "в Югославії", "в Чехословаччині", навіть "у Кримі", але неодмінно "на Україні". У 4-ому числі того журналу є стаття і. з. "Сучасні обряди на Україні та в Білорусії".

Це так на рідних землях. На еміграції погляди на цю справу все ще різні. Якож мірою в цьому питанні відзеркалюється різниця поколінь. Для людей середнього й молодшого покоління /до яких з цього погляду можна зарахувати і декого з-поміж старших віком, та молодих духом/ питання стойть просто. Якщо пишемо "на", то пишім завжди і всюди. Наприклад: "Мицулого року відбулися президентські вибори на Америці, зате на Канаді і на Англії їх не було". Вслід за тим, ми мусіли б писати "на Польщі", "на Росії" і т.д. Якщо ж у кожному згаданому прикладі має бути "в" - "в Америці", "в Англії", "в Росії", то мусить бути "в Україні". В прогивному випадку це ніщо інше, а самодискримінація.

Правду кажучи, прикро читати, як деякі наші еміграційні видання перекликаються з київськими і пишуть: "поляки у Польщі і українці на Україні", або становище на Україні менше відоме, ніж у Росії. "Для ясності треба сказати, що - на мою думку - ніхто з нас не має права силувати авторів призвичаєні до давної форми писати по-новому. Тайдесь про те, щоби їхня настанова не була основою мовою політики загально-громадських

Думки з нагоди статті „Народ з великою історією“

Е. Перейма

Часом чуємо, що кожне покоління повинно написати наново історію своєї країни. Наше покоління, народжене між роками 1915 - 1925 такої історії не написало. Тє покоління, що народилося і дозріло в Східній Україні не могло було того зробити з відомих причин. А на захіл від Збруча наша історична наука мала дійсно пеха. Мих. Антонович, Тео-

вічань. У сьогочасних обставинах це крок назад.

Змагання за уведення нової форми має свою приблизно п'яťдесятилітню історію. Отним з перших її прихильників був проф. І. Огієнко /митрополит Іларіон/. Його була думка, що форма "на Україні" у наших часах переважає і - не державницька. Він нарахував був у Т. Шевченка 42 рази "в Україні" і 33 рази "на Україні". З його посідовиників варто згадати колишнього редактора "Нових Днів" Петра Волиняка. Він не гільськ завжди вживав форму "в Україні", але навіть у цитатах текстів з Соб. України зміняв кожне "на", на "в".

Сьогодні становище таке, що переважна більшість еміграційних періодичних видань прийняла нову форму. Згадаємо такі почитні, як "Свобода", "Новий Шлях", "Народна Воля" та інші. Коли читаємо їх та ще такі видання, як "Молода Україна" орган ОДУМ-у, "Ногатник" Леоніда Лімана, або окремо видані статті-доповіді, як "Оцінка сучасного становища в Україні" Василя І. Гришка, то стає ясно, що питання вже перерішено безповоротно. Нічого не поможе покликання ча "функціональне", чи "ідоматичне" значення традиційної форми. Традиція мусить поступитися гам, де до слова приходить логіка та почуття національної гідності. Зрештою - за прикладом згаданого вгорі літака - вже пора пропонувати провесія цієї величкі мовзун коректтуру й нашим безпосереднім сусідам.

Закінчуєчи хочу сказати, що виступаю з цими рятками без - так би мовити - уповноваження. Це, як кажуть американці, голос "з підлоги", звернений до наших шановних мовознавців і редакторів: заощадім самі собі цього одного прояву дискримінації. Нам доводиться дізнавати їх чимало і без нього.

Редакція: Колегія. Редакція застерігає стіб право скорочувати статті і їх справлати. Коментарі, статті, тощо, підписані авторами, їхніми ініціалами чи псевдонімами не конче висловлюють погляди редакції. Не публікуюмо матеріалів призначених для преси; зазвичай можемо подати короткий зміст або коментар. Важливі заявки, комунікати і повідомлення подаємо в скороченні.

філь Коструба, Павло Грицак, /яще додавши Борис Ольхівський, родом з Полісся, що творив у 1930 - их роках у Варшаві, помер під час останньої війни як вояк дивізії "Галичина" / померли в молодім віці. Та й наше покоління, зведене на манівці одним лже-пророком, який вчив "волютаризму" і поборював інтелектуальну творчість, вибрало "лекшу" дорогу: духового лінівства.

Можливо, що нове покоління, яке дозріває в інтелектуальній атмосфері Гарварду і інших осередків потрафить виконати те, чого не зробило наше покоління. Але того можна сподіватися не скорше як за 5 - 10 років.

Дивно, що "Наш Голос" встрянув у дискусію про доцільність чи недоцільність публікації "Історії України" М. Грушевського в англійській мові. Ту справу треба було залишити нашим академіям наук, науковцям, товариству істориків /які хитро - мудро в тій справі воліли мовчати/. Зрештою, як можуть друкуватися "перестарілі" автори Ключевський, Фльорінський чи Вернадський по-англійськи, то чому ми самі мали б кричіти Грушевського. По - друге, ті що взялися до публікації Грушевського, перекладачі і редактори, віддають свою енергію для доброго діла, бо самі вони вже ледви чи стягнуться на власні оригінальні монографії.

Недавно в пресі було оголошення історика Степана Горака, який хоче організувати написання і видання історії України по-англійські, якої авторами мав би бути один українець і один чужинець. То є добра думка. На українського автора я запропонував би Брайчевського з Києва, або когось другого з тамошніх молодших істориків /Нота бене: Брайчевський не уповноважував мене ставити його кандидатуру/. Здається мені, що крайові автори, яких ми тут передруковуємо чи взагалі друкуємо, пишуть більше фахово і менше нудно, як ті що живуть за кордоном. Еміграційні журнали, часописи і щоденники стали цікавіші від того часу, коли поміщають писання краєвих авторів, самвидавні матеріяли та інформують про те, що твориться в Україні.

Ті, що вчать цієї в суботніх школах, нарікають, що підручники, з яких мають вчити-

Адреса Видавництва: 133 Lafayette Ave., Trenton, N. J. 08610
Адреса АУА: 6810 Highview Ter., Apt. 304, Huntsville, Md. 20734

Редакційна Колегія: Дмитро Кузяк, гол. ред.; Роман Барабановський, Роман Борковський, Анатоль Гудовський і Ірина Шох. Телефон Редакції: Трентон, Н. Дж. /609/ 392 - 4213.

ГРЯДЕ ДОБА НОВОГО ГУМАНІЗМУ

Михайло Добрянський

Кінець одного року - початок наступного. Це спонукує зробити підсумок минулого й призадуматись над майбутнім. Сьогодні скажу дещо про минуле. В житті української діаспори під поверхнею старих структур нуртується нові думки, розвиваються нові процеси, твориться нове життя. Незамітно міняється свідомість. Зміни приходять силою законів життя: "Все йде, все минає. . .", все пливе. Відходить стара генерація, приходить нова. Але закони, за якими живуть думки й ростуть творчі сили, інші від законів біологічного життя. Вони незалежні від чергування генерацій. І так, за останні десятиріччя відійшли дві генерації, але змін у нашій суспільній свідомості не сталося. Нові думки приходять щойно тепер, незалежно від генерацій. Ті нові думки, що прозявлюють крізь щілини старих структур естаблішменту, не пов'язані якимись окремими поколіннями, суспільними групами, організаціями чи партіями. Вони - просто з'являються тут і там; вони є всюди. Вони - провісники нового духа часу серед нас. Важливе, щоб чути їх

ся школяді в школах українознавства, є нудні, нежиттєві і ялові. Особливо то підручників з історії України. Часто попросту учитель мусить "віходити зі шкіри", щоби придумати інтересну лекцію для своїх учнів. Остання історична монографія, що дає загальний огляд історії України, є історія Дм. Дорошенка, видана тому сорок років назад. Огже то було дуже давно. В міжчасі була книга Мих. Антоновича, яка не дійшла до читацької публіки. Вкінці недавно історія України пера Наталії Василенко - Полонської. Наші два наукові товариства, два університети - Вільний і Католицький - дотепер не зробили щось замітного, щоби виповнити ту прогалину.

Для хроніки я повинен тут подати, що тому 27 років у Мюнхені пок. єп. Іван Бучко старався заангажувати істориків, щоби написали нову історію України. Він "спископ скітальців", дуже спомагав українські наукові установи і поодиноких вчених. Він мав звернутися до одного визначного історика, щоби він приготовив модерно написану історію України, яка була б опублікована також в європейських мовах. Єп. Бучко хотів фінансувати видання і запевнив тому історикові і його родині кілька літній побут і утримання в Європі. Але з тої справи нічого не вийшло в ті небезпечні часи і той історик вийшов до Америки.

голос. А що вільніша тогоді, то краще їх чує.

Дух нашого часу. Прийшов новий дух часу. Закони ціялектики діочть. Індустріально - матеріалістична цивілізація доходить до крайніх меж своїх здобутків і своїх можливостей. На наших очах провалюється гіантська спроба перетворити людину в гвинтик, а суспільство в кучу термітів. Останнє зусилля в цій спробі це більшовізм та його байстрохи, різні галузі російського та китайського комунізму. Хоч як голосно гуде їхня пропаганда, що вони приносять нібито нове життя, в дійсності воїн кінець старої епохи. А їхнє борсання, щоб здобути світ, це останні судороги антиподського нігілізму, що є останнім результатом матеріалістичної епохи. Вони відходягть, бо мусять відійти. Бо життя - сильніше. Життя, змагаючи до щораз кращих видань своїх творів, у ході еволюції дало світові корону всіх сотворінь, людину. І те життя не може допустити, щоб його хода вгору до божеських висот була зупинена або й заламана. Життя сильніше за всі спроби зробити з людини коліщатко для машин капіталістичного Левягана чи комуністичного Молоха. Життя принесло й мораль, ідеали добра та краси. Тому воно сильніше за будь-який нігілізм, будь він західний а чи східний. І воно переможе. У нових думках, що вже нуртується і серед нас, чуті провісті майбутніх перемог.

Нове прийшло там, де його сподівались найменше, у царстві Сталіна. Де найбільше придушували свободу людини, де найжорстокіше зневажали її гідність, там зародились нові сили: бунт проти поневолення людини й прогес проти зневаження та здичіння міжлюдських стосунків. Бунт і протест - іще замало. Там зроджувалась і туга за вічно людським і за божим у людині, а з того й віра в перемогу. /Закони ціялектики діють!/ Крик мільйонів, мучених голодом і холодом, тортурованих у тюрях і концтаборах, крик - здавалось нелогічний - нечутний, бо заглушуваний усими засобами дезінформації зовнішнього світу. А проте його чути сьогодні через кордони, моря і континенти. Навіть безголосний крик душі мучеників не пішов замарче. Закон про незнаціність енергії, виявляється має застосування й у ділянці духових енергій. Крик мучеників та їхнє терпіння стали силою, що зродила зерна нового відродження, нового гуманізму.

І приходить доба нового гуманізму. В

історичному розвитку нема виразних цenzur. Нове часто переплете зі старим, що важко його відрізняти. Але в малій стаггі немає змоги ширше розгорнути каргину й виявляти все те нове, що приходить. Тому згадаю тут лише найважніші семафори. Фрагментарність викладу може здивувати Вас, але скінчіть місця хай буде моїм виправданням.

Почалося зараз після перемоги у Другій світовій війні, в атмосфері загального захоплення "добрим дядьком" Йосипом, сином Віссаріона Джугашвілі. Американський президент Труман не підвався під п'яній психозі. Стукнув Сталінові п'ястуком і сказав своє рішуче "Ні", коли Сталін простягнув руку, щоб захопити Грецію і Туреччину. І досьогодні обидві країни вільні. Від Трумана до Картера це довгий шлях блукань, сумнівів і шукань. Нарешті знайшли: президент Картер висунув права людини як пропор американської політики. Тридцять років намагаються Кремлівські вожді вирізати непримінний чирик на тілі своєї імперії - західний Берлін. А проте, він досі вільний. Два найгебезпечніші фронти, на яких можна розірвати Європу на кусні, ліквідовано. Німецький канцлер, католик Аденауер простягнув руку французькому президентові де Голеві для замірення двох народів, що тисячу літ ворогували. Інший канцлер, соціаліст Брандт, який здобувся на шляхетний жест: в Освенцімі, біля пам'ятника жертвам гітлерівського терору, впав на коліна і цим промостили шлях для травального миру з польським народом. Соціаліст Бевін дає свободу суб-континентові Індії, і започатковує ліквідацію британської імперії. Націоналіст де Голь цає свободу Альжирові, що означає остаточну ліквідацію французької імперії. Кінчаться імперії бельгійська, голландська, португальська, Африка, що по останньої війні становила майже суцільну колонію, нині має 48 самостійних держав. В Європі скінчились дві останні диктатури фашистського типу: в Португалії та Іспанії без кровової революції, на місці націоналістичної диктатури прийшов не комунізм, а прийшла прогресивна демократія; факт багатобічного значення. У Британії шотландці та валійці, після п'ятирічного чоліття англійського центрамізму, дістають автономію, а в Іспанії - кatalонці й баски. Здавалося, Москва всадовиться на Близькому Сході та в Африці. А найновіший роззиток показує, що Москва програє не тільки в арабському світі, але й в Анголі та Етіопії. В Індії на місці Індіри Ганді, що гридала з Москвою, приходить новий режим,

що шукає зв'язків з демократичним Заходом.

Погляньмо на іншу частину земного глобу. В Китаї навіть комуністи мають досить "культурної революції" Мао і шукають поміркованіших форм правління. В імперії Москви нема країни, в якій не жевріли б іскри бунту й опору проти чужих поневолювачів. Від Берліна й Праги до Тбілісі й Еревана крокує примара свободи і зганяє сон диктатора в останній імперії світу. Рух радянських дисидентів став проблемою міжнародного значення. Оборона переслідуваніх борців за права людини охоплює майже всі раси й народи. Надання "Міжнародній Амнестії" нагороди миру, таксамо як відзначення Сахарова та Солженицина, - показники /одні серед багатьох/, які переломлюються громадська думка західного світу і прозріває в оцінці "найдемократичнішого" ладу КПРС. Самвидавна література з Радянського Союзу робить один за одним вілохи в залишній заслоні і пробиває шляхи для обміну ідей у міжнародному маштабі.

У найбільш консервативній установі сучасного світу, в Католицькій Церкві, папа Іван 23-їй відкрив вікна для подуву нових ідей. І там зголосуються до слова голоси свободи і прогресу. А якщо ми в ділянці духового життя, згадаймо хоч кілька імен, які визначають напрям у майбутнє: філософ-гуманіст Габріель Марсель; творець філософії життя й апологет творчої інтуїції, Анрі Бергсон; оборонець відкритого суспільства проти двох великих його супротивників Гегеля й Маркса, Карло Поппер; психолог інтегральної людини, Карло Густав Юаг; і два найбільші серед сучасних мислителів: історик Арнольд Тойнбі, творець нової історіософії, яка спеціально нам може надзвичайно допомогти, і пророк гуманізації вселенної, езутіт Пер Геяр де Шарден, який переміг філософську схізофренію, /конфлікт між ідеалізмом та матеріалізмом/, яка два з половиною тисячоліття мучила західну цивілізацію. - Очевидно, вибір імен і оцінка є цілком суб'єктивні.

А який стосунок має це все з життям української діаспори? Про це - може наступного разу.

"МИ І СВІТ" М. Колянковського пише, що "українська спільнота в Польщі сприймає як злобну ворожу провокацію публікування за кордоном звернень якихось протесніх груп, про яких існування там нічого не відомо. Свої проблеми українці вирішуватимуть самі в безпосередніх розмовах з урядом своєї країни".

Жиди проти Штерна?

По запрошенню Українського Наукового Інституту д-р М. Штерн прочитав у жовтні ц.р. доклад у Гарварді.

Пані Гардос намагається пояснити чому д-р Штерн, так гостинно прийнятий українською громадою у ЗСА, був ігнорований бостонськими жидами. На його викладі майже не було жидів, чим він був розчарований. Авторка статті також подає свої здогади чому управа бостонської жидівської громади наче обійшла Штернів виступ. Штерн не всім жидам по-душі тому, що він за - великий український патріот, явно співчуває національним та культурним справам українців, стається о дружнє співжиття між цими народами. Ale хіба ця характеристика сама по собі робила б нехіть до нього з боку більшості ліберально демократичних, не вузько шовіністичних жидів? Хіба люди останнього світогляду творять значну кількість, не то що більшість бостонських жидів?

Авторка пише далі досить безапеляційно, що Штернова підтримка української самостійності виключає його від контакту з жидівськими організаціями. Вона гадає, що ті організації вагались би вислухати доклад про советські умовини життя та постійні переслідування, бо советська влада могла б помститись на своїх громадянах, особливо на тих, котрі намагаються виємігрувати. Ale з преси, та інших джерел інформації не помічається такого залякання жидів рідянськими можновлацьми.

Я не ознайомлена з бостонською жидівською громадою та її представниками, тому не беруся судити її здалека. Ale треба пригадати, що є можлива і зовсім інша причина такого холодного прийому д-ра Штерна. він був запрошений в Америку, пише п. Гардос, видавцем своєї майбутньої книги та Українським Конгресовим Комітетом Америки. Можливо що Бостонські жиди, включаючи управу "Jewish Community Council of Greater Boston" обзняйомлені з духом видань УККА і з партійною принадлежністю її керівників і редакторів рішили почекаги з виявами прихильності супроти д-ра Штерна, поки не провідається близьче про його умовини приїзду до ЗСА.

П.С. Між іншим, чи не відстало авторка від української історії, обвинувачуючи д-ра Штерна за вживання "льокаль. діялекту"? Бо ж навіть ворожі представники советської влади називають українську мову українською, а не діялектом.

Л. Марголіна

Коментарі

Цей діл веде Дмитро КУЗИК

АНДРІЙ БІЛІНСЬКИЙ знову виступив в "Українському Житті" з І-го січня ц.р. з прорадянською статтею "Висновки й перспективи". З довгій статті наведено кілька місць: Говорячи про радянську систему і національне питання, чиє Андрій, що "існує принцип обслідування місць місцевими поліціями". Коли б це було правдою, то чому та багато часу в Україні москалів, що вже і у Львові чуєте майже на кожному кроці московську мову. А далі автор не бачив серед публіки на шевченківському концерті "смеганки", себто українців з провідної версії. Він це пояснює не вірно - не бачить, що це наражує провідну верству на шикану з боку окупантської влади за вязни українського патріотизму. Це ж було одного з причин, що Москва, не Київ, усунула найвищого керівника України - Шепеста.

Ще виразніше пише автор так: "Отже, Радянська Україна - це не с "Форма окупації", як у нас звикли говорити націоналісти-самостійники... Москва прийшла до переконання, що греба далі оперувати цим гаслом /національна культура формою- "НГ"/, але його поважно не трактувати, а проводити політику націення національностей, націги їхнокультуру й історію, хоча це... Цій український, отже, принципово протирадянський табір дає Москві доволі основ утривалити її недовір'я до національностей, в данім випадку до українського народу в СРСР. Таким чином цей табір зі своєю самостійницькою програмою і гамірливим пропагандою та прогирадяльською акцією стає - може несвідомо - співавтором курсу ратянської політики знищення українського народу."

I вкінці А. Білинський висловлює свій погляд: "Я є тої думки, що цілому українському народові разом з його еміграцією треба непохитно стояти на ґрунті радянської федерації". Цебто - помогти москаліям з'їсти Україну. З такими поглядами немає потреби цискувати. Зле тільки, що КГБ використає цей його виступ перед дисидентами і не-дисидентами, зробивши відбитку з "УЖиття", заснованого націоналістом, пропускаочи, розуміється завважу редакції перед статтею. A до того що додасть, що А. Білинський, є доктором і професором Українського Вільного Університету, очоленого також українським націоналістом, на який складають гроши українські патріоти. I при цім кагебісти, підставляючи копії статті нашим патріотам в Україні, зроблять міну, чи таки скажуть - От, бачите дураки, навіть заграницні націоналі-

ти радігъ вам слухати Москви. Це дуже прикре. Прикре ще й тому, що такі речі не друкує сам автор, як прям. це робить чи робив Косач. Тоді на це ніхто не звертав біуваги. І невелику вартість мали б з цього хагебісти. А така вже була радість, що Білінський /ох ті Білінські/ зник з української самостійницької преси?!

ПРИКРІ ЦЕРКОВНІ ПОДІЇ в Англії. На-ші інформації є досить суперечні собі і го-ді щось певного твердіти. Навіть стверджу-ють, що ніякого потурбовання не було, бо є-піскоп втік до автоз, коли побачив обурених мірян. Подана ось фотографія з англійських

Bishop Homnyak manages a smile as he is pictured in his car after his ordeal outside the church.

газет показує нам тут єпископа зараз по су-матоці із доволеною усмішкою. З чого можна в таких випадках бути вдоволеним? Не дізно, що наш приятель під цею знимкою додав: "Чи це не є усмішка вдоволення, що мрія стала "мучеником" здійснилася?" І ми додали б - заслужити собі новий аванс у про-московському Ватикані. Ми осуджуємо фі-зичне насильство, це йде про правду. Але осужуємо і всіх тих, які торгуєть правдою і які викликують обурення, які провокують. Єпископ викликав обурення своєю антипат-ріярхальню політикою. Ця політика створи-ла з громаді атмосферу фанагизму і нетер-пимости, яку в яскравий спосіб задемонстру-вав канцлер єпископа, о. др. С. Вівчарук. Він закликав вірних нашої Церкви всіляко-нічити й палити патріярхальну літературу.

Почалось від того, що єпископ заборонив поминати Блаженішого о. Йосифа як патрі-ярха, коли два інші єпископи, в Мюнхені і в Паризі, не згадуючи вже американського те-

рену, залишили ці справи на сумління свя-щеників - і є мир у їхніх епархіях. Еп. Гор-няк висгупив проги співання в церкві піс-ні-молитви за патріярха. Він усузвув двох священиків, о. д-ра І. Музичку і о. М. Ма-тичака, які заявили, що їх сумління каже їм помилати в літургії Патріярха. Оба вони і є кращими душпастирями. Він уперто відхиляв всі прохання громадських і патріярхальних організацій, які хотіли обговорити з ним цер-ковні справи і спільно шукати виходу. На-віть голові світового патріярхального руху /УПСО/, проф. П. Зеленому, відмовив авдіен-ції. Через свого адвоката заборонив кілька-націяти громадянам всуп до церкви і ор-ганізував свою церковну інквізіцію, яка ма-ла під час Богослуження пильнувати, щоб ніх-то з цих людей не ввійшов до церкви. Єпис-коп звернувся за допомогу британської полі-ції, мовляв патріярхальники порушують спо-кій в часі богослуження, хоч такої небез-пеки не було. Деякі інциденти і сварки під церквою були спровоковані радше нахабною поведінкою цих інквізиторів, яких назива-ють там опричниками.

Єпископ постійно дезінформує англійсь-ку пресу й церковні чинники в Англії та в Римі ширенням тези, що патріярхальний рух це загія одної ексгремістичної націоналіс-тичної партії /стецьківці/ і що тільки вони підтримують патріярха. Хіба він не знає, що патріярхальний рух існує у всіх країнах на-шого поселення, а зачався він на північно-американському континенті ще в часі три-вання 2-го Ватиканського Собору, коли то саме еп. Горняк був одним із трьох владик які спричинили усунення справи Патріярха-ту УКЦеркви із нарад Собору, де вона була б позитивно полагоджена. Він зробив вели-ку кривду українській громаді в Англії, бо відштовхнув тисячі людей від української Церкви. На демонстрацію проти єпископа, які відбулася в Лондоні перед палацовою папського делегата приїхало з-поза Лондо-ну коло 5 тисяч людей: і вони вимагали, щоб церковна влада забрала єпископа з Англії. І цього самого вимагає величезна більшість наших людей католицького віро-візнання. Але Ватикан зігнорував ці домаг-ання, через що поносить головну співвід-повіданість за всі прикрі вишалки, які діються і ще можуть діятись, якщо єп. Горняк буде дальше на цім самім місці.

УКРАЇНСЬКІ ДЕМОКРАТИЧНІ ПАРТІЇ.
"УПА з перспективи 35-річчя" /Сучасність ч. 12/77/- це довша стаття д-ра М. Проко-па. Не входячи близче в теми статті від-носно самої УПА, це поглядаємо безпосе-реднім учасникам, як сот. Максимові Ско-

рупському, треба звернути увагу на обвинувачення автора демократичного табору, чи демократичних партій міжвоєнної Польщі - УНДО, ФНС і УСоц.-Радикальна Партия. Прокоп пише: Зовсім підвели також тодішні українські політичні партії, що діяли легально за Польщі. З приходом більшевиків у західні області восени 1939 року, вони себе розв'язали, а в умовах німецької окупації України своєї діяльності не відновили... Ця безпрецедентна капітуляція української демократії перед Гітлером,..."

Др. Прокоп звичайно добре уймає справи, про які пише. Але в цім випадку не вглибився в ситуацію. Було ясно, що більшевики заберуть українські землі і будуть переслідувати і в'язнити реєстрованих членів демократичних партій. Отже була конечність проголосити розв'язання партій, щоб притупити акти обвинувачення. ОУН нігде явно не мав зареєстрованих своїх членів і тому для неї не було такої потреби. Та мимо того таки остало кількох діячів партій /Вол. Целевич, Остап Луцький, др. Вол. Старосольський і інші/, щоб ставити бодай словний опір приходячому ворогові.

Іншу ситуацію мала ОУН /ще тоді одна/. Вона була тісно пов'язана із гітлерівською Німеччиною, сподівалась її помочі для визволення України і її члени зараз таки стали до співпраці. Її прапори, чи написи висіли на домах, де офіційно діяли канцелярії. На це відносно демократичних партій німці не дозволили б. Авторові цих рядків було відомо, бо часом сам брав участь у розмовах, які вів з Дм. Паліївим репрезентант гітлерівського уряду др. Курц в Криниці. Він сильно натискав, щоб той слідом ОУН став до співпраці з німецьким урядом. Паліїв твердо і уперто став на становищі, що це для нього може бути можливим, коли Гітлер увійде в контакт із репрезентантами українських політичних середовищ УНР, гетьманці і ОУН і проголосить піддержку самостійності України. Курц дуже викручувався, наводячи воєнні обставини і т.п., контактувався із Берліном, але вдоволяючої відповіді не дістав Паліїв. За упертість зняли Паліїва з якоїсь там функції в Криниці. А коли німці зайняли Галичину, про гнавши більшевиків /1941 р./ і там велика повінь поробила знищення, Паліїв зголосився і обняв провід комітету помочі поводянам. Цьому спротивилося Гештапо й наказало Паліїву виїхати до Криниці й сидіти там під наглядом і контролю поліції, коли не хоче бути арештованим. То як в тій ситуації міг Паліїв вести якусь політичну акцію? Припускаємо, що під обserвацією були і інші чоловікі діячі дем. партій. Зрештою всі провідні ліоди де-

мократичних партій були чинні по різних допомігових комітегах. Не було рації йти в підпілля і евент. вести між собою спори, коли вже існували ворогуючі між собою дві партії ОУН.

А в тім, коли йде така тяжка боротьба між двома великанами, чи варто було йти з малими, майже ніякими силами в те мого-вило на самознищення? В тих часах відвідав Криницю /зрештою там багато наших чільних людей приїжджало на відпочинок і до Паліїва/ Кобринський, дир. Покутського музею в Коломиї. Він свою теорію перечекання бурі підтверджував такою байкою: До ліса, де жили малі звірі, прийшов лютий лев і час-до-часу брав по одному звіру на поживу. Був великий страх, звірі крилися і якось так проживали. Аж одного разу прийшов другий лев, ще страшніший. З великим криком кинулись вони на себе. Малі звірі не ставали в обороні чи проти першого льва і не мішалися до їх бою, а тільки поховалися й чекали на вислід. По якімсь часі устав рев і крик. Вони вийшли на побоєвище і застали тільки два недогрижені хвости тих левів.

На жаль по останній світовій війні згинув тільки один лютий лев. А оставший далі гуляє й пожирає. А ми всі тут, на папері такі дуже моцні, не можемо пригнуздати цього льва.

ПОМИЛКА КОНОВАЛЬЦЯ. В часі тяжких змагань за Львів в листопадових днях 1918 р. гетьман Павло Скоропадський, як начальник Української Держави поручив полк. Е. Коловальцеві, керівникові Січових Стрільців замість дармувати, піти помочи вигнати поляків зі Львова. До цього ще обіцяв дати додатково потрібного воєнного матеріалу. Коли б Коновалець не був під впливом сла-бих політиків противників гетьмана й послухав приказу, чи в тих часах ми назвали б це порадою, то був би скоро вигнав поляків поза Переяславль і ціла історія могла б вийти зовсім інакше, як вона вийшла на некористь Україні й Польщі. Тоді начальником Польщі був Пілсудський, який, знаючи географію й будучи наставленим прихильно до України, не мав наміру й не хотів війни з Україною. Її накинули йому польські шовіністи з-під стягу НД /Народові Демократи/, які повели проти Пілсудського пропаганду по більших містах Польщі, улаштуючи проти нього масові демонстрації за те, що не давав помочі полякам в Галичині.

Про повстання проти гетьмана, як про помилку говорив учасник повстання Роман Самокіш, який оперував своїм полком в Катеринославщині /Дніпропетровщині/, про що пише також московська історія революції, що два рази прогнав більшевиків з

Деградація частини еліти

Кілька років тому назад на американську землю приїхали були українські письменники - І. Драч, Павличко і Віталій Корогич. Мє їх гостинно зустріли, тішилися їх талантами і патріотичними віршами. Кожний з нас тоді подумав: "Не так ще зло коло нас, як є там такі лоді!"

Минуло пару років і прийшлося нам розчаруватися. Передо мною копія статті "Преображені пустині" /з "Літературної газети"/, що передрукована в "Стутгік" ч. 4, з 9-го вересня 1977. р. У цій статті, писаний по-російськи, В. Корогич висловив віячність

Катеринослава.

Але що це цікавіше, про що ми не чули і про що майже не знаємо, що сам полк. Коновалець признається до великої помилки, що не послухав гетьмана й не пішов освободити Львів. Свідком його признання до помилки був др. Георій Дацьків, б. поручник УГА. Це було в каварні у Відні в 1920 році. Близче про це визнання Коновалця знає видавець Історії УГА, Дмитро Микитюк з Вінніпегу, який сказав нам про це в нашій редакції з оказії своєї об'їздки по Америці.

Закривачня чи затачовання таких помилок приносить нам тільки шкоду. Ми вже були піднесли дві помилки сог. Д. Вітоського, який післав малій відділ війська на Мадярщину, щоб відібрати Карпатську Україну, а другий на Румунію, щоб прилучити до України Буковину, маючи перед собою затяжну війну з Польщею. Розуміється одній другі сусіди розброяли відділи, але що гірше одна й друга сусідська держава поставилися ворожо до України, з чого скористали поляки. На помилках треба вчитися.

Але ми й тепер робимо помилки майже того самого гатуаку. Ярослав Стецько у своїх зверненнях і енунціях з різними компромітуючими помилками заповідає потребу вигнати з України всіх москалів, чи росіян, як хто хоче їх називати. А цих в Україні 9 мільйонів. І цих 9 мільйонів, коли вільзмуть серіозно гроздьбу Стецька, зараз при першій нагоді визволення Україна стануть збройно проти українського визволного руху за самостійність. І кому це потрібне. А з практики знаємо, що між тими руськими є вже багато, чи не більше чим половина зукраїнізованих. Багато з них так і говорять, що вони прийшли з півночі, але тут так довго живуть, що вже стали українцями.

Коротко - не укриваймо помилок. Роздумуймо над ними і вчімся на них.

професорам, які його запросили, і він має змогу розвіяти ворожість і дезінформацію, які довгі літа в своїх виступах розповсюджують, напр., п. Шапіро, який, мабуть, є емігрантом. Чому ж Корогич вибілоє злочини СРСР та ще обмовлює порядну лодину?

Я прочитав вчора в "Укр. Вісٹях" ч. 43-44 статтю Л. Плюща під заголовком "Культурний детант або лесант у Парижі." Цей десант складається з відомого червоного пропагандиста Є. Євтушенка і В. Корогича, який очевидно, переговорився вже в професійного агітатора Москви і прикриває злочини комуністичного режиму супроти українського народу. Він називає наші визвольні зусилля "явними враками". Ось за кілька місяців ми будемо відзначати 45-ліття штучного голоду 1932 - 33 років, від якого загинули в Україні мільйони неповинних людей, мирних і чесних трудівників. Це теж, за Корогичем - "враки". Брехня го, що Л. Плющ пережив за час сидіння кілька років у психіатричній лікарні.

Соромно, що культурна людина може так низько впасти, щоб займатися такою гідкою пропагандною брехнею саме під час Білгородської конференції, на якій комуністичний режим намагається приховати факти порушення прав лодини і знищання над українським народом.

А. Гудзovsky

ФАЛЬШУВАННЯ ІСТОРІЇ

Події українських визвольних змагань найновіших часів зазнають промовчувань і спотворень від чужих, неприхильних нам сил. На це ми обурюємося, нарікаємо, освідомлюємо цей тупий чужий світ і це нічого не помогає. Поняття про нас і про наше минуле угворюється у цьому світі якось без нашої участі й завжди не так як нам треба. Пояснююємо, що це чужий ігнорансъткий світ. Консеквентно, в нашему власному світі, на варстаті творення подій історичного маштабу навіть після 35-річної давності повинна примінюватись обережність, об'ективність, коректність і вірність відображення суті і змісту фактів, які заінтували, а не їхнього спотворення і фантазування. Це повинне стосуватися спеціально до діячів, які мають нестримне бажання стати історичними постаттями. Однаке, на жаль, соромно стає, коли приходиться читати порожні тарабанщиці "Проводу Організації Українських Націоналістів", /вгадайте котрой/, з якої виходить неприхованна груба тенденція монополі-

зування, присвоєння, фальшивої інтерпретації і переставлення цілей боротьби УПА. Все це виразно задокументовано в "Зверненні Проводу ОУН у 35-річчя створення УПА", проголошеного в "Свободі" ч. 236.

У кожному абзаці цього обширного звернення є недоречні порівнання, себежвальство, контрадикції, перебільшення і, головно, фальш у замовчуванні одних етапів боротьби з ціллю фаворизування себе в других етапах. Головним мотивом звернення є "культ влади", під яку підтягається різні дії, дати, постаті й ініціатива, на це, щоб вийшло, що вся боротьба УПА організувалася власне для здобуття влади, цією що була проголошена в червні 1941 року, й більше ніякої. /Щільний головуванням - здогадайтесь/. Даний історичний період став уже предметом поважного дослідження чужими науковцями, і факти зачинають прибирати оцінку таких, якими вони були, але для нашого отуманеного поспільства ще далі проголошується, що "новий період української влади тривав від 1941 до 1950 року", та що "цій владі підпорядковувався український народ", а даліше, "Генеральний Секретаріят УГВР під проводом ген. Тараса Чупринки . продовжував функції арештованого Українського Державного Правління Німеччинію . . ."

А що, як візьмемо "Універсал УГВР" від 1944 року і зачитуємо, що "Українська Головна Визвольна Рада є найвищим керівним органом українського народу на час революційної боротьби, аж до створення уряду Української Самостійної Соборної Держави". Куди ж подіється гльорифікатор "культу влади", коли крім повищого пригадати ще III Надзвичайний Великий Збір ОУН 1943 року? Де тут мова про продовження функцій уряду, як в універсалі виразно кажеться, що уряд буде створений в майбутньому? І як, врешті, можна вимагати в чужинців об'єктивного трактування української історії, як у нас самих його немає. І коли в нас самих факти перекручуються, фальшуються і припасовуються до власних історичних маній.

В контексті бутафорії звернення, /"Хай живе!" - щось сім разів/, читаємо також: "Слава Українському Державному Правлінню із 1941 року". Коли роз'яснити, що прем'єром уряду 1941 року був теперішній голова ОУН, що видала звернення в жовтні 1977. року, є Ярослав Стецько то значить, що "Славу" вознесено самому собі! Для одних людей це є славою, а для других щось подібне до огиди.

Б. активіст ОУН-УПА

В 12 - у річницю смерти дорогої нам

М. ШЛЕМКЕВИЧА

згадаймо його писання, промови і ширені ідеї:

ВЕРХІ ЖИТТЯ І ТЬОРЧОСТИ, Новочасна потуга, публіцистика і політика - М. Шлемкевич, сторона 120:

"Справою совісти української інтелігенції вільного світу стає добре передумати та проаналізувати сган і внутрішню цінність своєї преси. Чи є вона органом формування громадської опінії, вилучування гідності національної пересічі, зрілою до того, щоб бути основою політичної дії; чи деякі познаки не свідчать б про те, що і у нас іноді проходиться охота спихати пресу на рівень засобу отуманення суспільства, особливо коли в боротьбу з поглядом противника вводиться не свій яскравіший і правдивіший, гостріший погляд, але брутальну силу, як бувало в габорових республіках,.."

Потрібна книжка

А. ВЛАСЕНКО БОЙЦУН: Українські назви у ЗСА та інші праці. Видання Ювілейного Комітету за редакцією д-ра Івана Овєчка Бісмарк-Грілі, 1977 р. Стор. 145.

Ця праця вносить багато нового матеріалу про давні поселення українців та подає потрібні дані про нові.

Вже на самій обкладинці , що її виготовила сама авторка, зображене причалювання козаків на Алясці в 18 віці, першу церкву в Дакоті та найновішу церкву біля Союзівки.

Крім цієї праці авторка добре проаналізувала на підставі 8 тисяч прізвищ фонетичні та морфологічні зміни наших прізвищ у ЗСА та причини тих імен. Обі згадані праці є піонерськими в своїх ділянках, що і підвішує вартість тієї скромно виданої книжки.

Інші праці - це "Роман Ковшевич", "Три трагедії", /аналіза драматичної творчості Лесі Українки/ а саме: трагедія лобові, трагедія правди і трагедія жіночої еманципації, "Улас Самчук - літописець", "Свідчення письменників-в'язнів" та спомини промитрополита Андрея Шептицького і рід Чубатих. Д-р Анна Бойцун шукає видавця своїх праць в англійській мові, про що сказано на 6-тій сторінці, особливо про перші поселення і прізвища, які то праці вже скорочено появилися в "Ономастиці" в Канаді /ч. 5I, Огава, 1977/. Обі праці, на бажання майбутнього видавця, можуть бути йому переслані для прочитання й оцінки. Адреса авторки:

Box 30-C, Millstream Rd. Chercua Cream Ridge, N.J. 08514 USA

ПИМЕН,
Патріарх Московський
і всяє Руси.

Так виглядає, що при стрічі вночі можна настришитися. Є він найвищим керівником національними в середній і східній Європі, в північній Азії і посагає по владу на світ в Америці. За ним стоїть Кір.

Перше місце за відзначення вояків УПА

Заходами Т-ва Колекціонерів орденів і медалей /ОМСА/ відбулась в Чікаго II, I2, I3 і I4 серпня в готелі Пальмер чергова міжнародна вистава, яка проходила під моттом "25 річчя Коронації Королеви Англії Єлизавети II-ї."

На офіційне відкриття прийшов англ. Конзуль з Чікага враз з дружиною, військовий атгаše з англ. амбасади Вашингтон тай інші дипломатичні представники Консулярного Корпусу з Чікаго як рівнож члени ОМСА та запрошені гості і зацікавлені колекціонери.

З поза Америки приїхали з Німеччини, Данії, Австрії, Англії, Швеції, з полуострова Америки, Канади, Гайті і інші.

За виставлені експонати були предбачені нагороди - по З в кожній категорії в таких секціях:

- 1/ Американські відзначення
- 2/ Ордени
- 3/ Закордонні відзначення
- 4/ Різні
- 5/ Нагорода віцепрезидента Т-ва
- 6/ Нагорода за науково-дослідну публікацію

Як під час всіх того рода й подібних /прим. філягелістичних/ вистав найважніше значіння, кромі самого матеріалу, має опис виставлених експонатів. Опис дає можливість відвідувачам докладніше познайомитися не тільки з самим Орденом чи відзначенням, але й довідатись про історію постання

даного відзначення, в яких історичних умовах відбувалось нагороджування і хто такі відзначення одержав.

Зрозуміло, що кожний, що виставляє свою збірку, старається зати як найкращий опис. Колиходить про чужі, не-американські, чи мало відомі експонати, то опис являється 50% успіху.

Членами ОМСА є вже також декількох українців, як др. Фрій Подлуський, і мігр. Орест Городиський з Чікага, і п. Роман Кобрин і Ярема Гуцалок з Нью Йорку. Др. Юрій Подлуський здобув вже кільканадцять І-ших нагород за свої виставлені збірки. І цього року у відділі закордонних відзначень - мігр. Орест Городиський виставив свою збірку "Відзначення Української Визвольної Ради для вояків УПА".

Збірка була ілюстрована знімками витинками з часописів про УПА, реїл УПА на Захід, накази, в яких були подані псевда нагороджених, видання про УПА в декількох мовах, а також одна габльотка була заповнена пропам'ятними відзначеннями із громадських святкувань чи річниць УПА чи її Головно-командуючого ген. Тараса Чупринки - Романа Шухевича.

Над збіркою була розвішена - гарно написана лента.

Від першого дня, багато відвідувачів зупинялось біля виставлених експонатів.

Збірка мігр. О. Городиського удастоїлась спеціального вирізняння - коли при оголошенні нагород - одержала І-у нагороду, випередивши інші закордонні.

Отже вперше відзначення УПА були представлені на такій ексклюзивній виставі колекціонерів. Ось напевно вперше присутні довідалися дещо більше проборотьбу українського народу під час останньої війни.

Кромі виставлених брошур, книжок і витинків з часописів були також знімки з життя і боїв УПА.

Треба рівнож згадати, що мігр. Орест Городиський одержав дружню поміч від закордонного представництва УГВР / Копії наказів УПА / др. Ю. Подлуського, др. М. Ріпецького і інж. Ст. Голяша - друковані публікації.

"Габль" збирати ордени й медалі не належить до таких, тож і збирачами, а також знавцями являються люди багаті, найчастіше кол. дипломати чи військовики.

Відзначення УГВР для вояків УПА і Збройного Підпілля являються першими, інапрізі одинокими, українськими індивідуальними боєвими відзначеннями. Про це була також згадка в описі відзначень.

Ко

читайте "Наш Голос" від дошки до дошки! Тут все знайдете щось нового.

Справи УНР

Голова УНРади, ред. Іван Кедрин-Рудницький скликав засідання Президії УНРади на день 4-го лютого ц.р., щоб прийняти до відома поворот УНДО і УРДП до Національної Ради згідно з попередніми домовленостями різних консолідаційних засідань. Від цього рішення буде тепер залежати, чи згадані партії стануть активними членами УНРади і через це активізуються гри внутрішньо-опозиційні партії /ОУНм, Сер. Партия і Соціалістична Партия/, які тепер не беруть участі в чинностях Державного Центру. Така консолідація була б заохоченою для центральних професійних організацій включитися також в чинності Виконного Органу і його різних комісій. В таких випадках є всі дані, що голови найвищих представантів наших Церков, як і голови наукових інституцій /НТШ, УЗАН/ приймали б участь в сесіях УНРади. Це сильно змінило б авторитет нашої політичної репрезентації так серед нас самих, як і серед нашого зовнішнього оточення - серед чужинців.

На жаль, ворожі чинники дуже усерйно працюють, щоб до цього не допустити, щоб було так, як воно є тепер.

Справи УНСоюзу

Для точності надруковано в "Свободі" спростування, що досі інвестовано в Українську Булівлю \$13,981,949.90. Зі всіх звітів, хоч дуже собі суперечних, виходить, що видатки на цей хмаросяг мали б бути близько 15 мільйонів дол. А ще пізніше близько 1 міль. були додаткові роботи, які УНС програв. До коштів будови треба числити всі видатки: пляни, підготовки, нагляд, бухгалтерію, міські оплати, податки і всі відсотки до часу повного викінчення будови - готовової передати до ужитку чи продати. Колице все додати, то воно далеко перейде подаваних близько 14 мільйонів. Тому вже тепер поговорюють, що треба осібної ревізійної комісії для докладної провірки. Колись у нас був Ревізійний Союз, де діяли спеціялісти, які ніяк не покладалися на аматорів в контрольних комісіях кооператив. Щось і тут треба в цім напрямі зробити. Це мали б зробити наші банківці, але не знати, чи їх до того допустить естаблішмент, який, можна сподіватися, зовсім не бажає собі докладної невітralної контролі. Отак є воно з хмаросягом, який можна було мати за яких 7 мільйонів побудований в Нью Йорку далеко перед інфляцією, коли б голова УНС послухав ух-

ГЕРБ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Тризуб з хрестом згідно з законами Української ДЕРЖАВНОЇ Влади:

А/ Української Центральної Ради на чолі з проф. М. Грушевським: 18-го січня 1918 року.

Б/ Гетьмана усієї України і Військ Козацьких та Державної Фльоти Павла Скоропадського: 18 липня 1918 р. ч. 192 та 17 вересня 1918 року.

В/ Голови Директорії Української Народної Республіки і Головного Отамана Симона Петлюри: 3 січня 1919 р. ч. 10 та 25 січня 1919 р. ч. 79.

Г/ Сойму Карпатської України: 19 березня 1939 р. протокол ч. I. арт. 6.

Може хтось із політиків того часу зможе вияснити, чому, що сталося, що на тризубі не маємо хреста. Хто його зняв? Може це вияснення подастись нам ще й генеральний політичний діяч, проф. Панас Феденко?

вали конвенції. Тому то й писав свого часу "НГолос", що Лисогір найдорожчий чоловік серед українців в Америці.

Дісталася ми процесія прогрі звільнення з пражі на Союзівці Володимира Осідача на тій тільки підставі, що його жидівські організації обвинувачують у злочинах в часі війни. Не входячи в суть /винен чи не вин-

нен гам/, стверджуємо тільки, що на підставі американських законів чоловік є невинним доки суд не узнає його винним. Але і в цім випадку він напевно не буде винним супроти української інституції з назвою УНС - Союзівка. Чи че заскора поспішився УНС, чи адміністратор Союзівки, зі звільненням?

Справа проводу, а тим самим і будучого голови УНСоюзу є незвичайно важна для нас всіх, в першій мірі для тих, що кожного місяця чи кожного року складають там свої гроші у формі премій чи чого іншого. Ми вже обговорили кількох можливих кандидатів. Не всі з них готові кандидувати і не до всіх мають члени довір'я. Тепер підносимо на підставі розмов із чоловічими громадянами справу кандидатури д-ра Мирона Куропася, б. керівника для етнічних справ в уряді Форда. Кажуть майже одноголосно, що його кандидатура передшла б без більших труднощів. Він з давніх часів бере участь в керівних органах УНС і він тут визнається. Що забракло б йому, гомає свого тата, когтий негайно приде йому з поміччю. Тепер справа переконати його, щоб скгогів кандидувати. Це, подібно, ще найкраще міг би зробити його тато Степан. При цьому запрошуємо всіх заінтересованих збирати слово вже тепер в цих нелегких, але дуже важких проблемах, бо на самій конвенції буде за-пізно.

29-та конвенція УНС

Двадцять-Дев'ята Звичайна Конвенція Українського Народного Союзу відбудеться в місті Шттсбург, стейт Пенсильвія, в Готелю "Шттсбург Гілтон, Гейтвей Сентр". Конвенція починається 22 травня 1978. Місцеві відділи УНСоюзу повинні вибрати своїх делегатів на ту конвенцію. Передбачується, що відділи виберуть около 450 делегатів.

Ті що слідують за справами УНСоюзу передбачують, що 29-та конвенція буде ще більш оживлена і драматична як попередні, на яких виявилися змагання різних груп, які стараються кермувати тою асекураційною інституцією. В попередній конвенції та кі змагання відбулися між прихильниками п. Йосифа Лисогора і прихильниками п. Я. Падоха. В тій конференції група п. Лисогора перемогла.

В теперішній конвенції конференціями групами будуть три групи. Перша група зложена з людей другої і третьої генерацій, очолювана п. Лисогором і Флісом. Друга група, яку монтує ООЧСУ. Третя група, яка складається з незалежних елементів.

Довідуємося, що на конвенції в Шттсбур-

Справи УКЦеркви

А Н Г Л І Я. Наши думки на прикруй непрямну зустріч єпископа з мирянами в Гльостері подаємо в "Коментарях". Дістали ми один осуд мирян і кілька осудів єп. Горняка, якого остерігали заздалегідь перед можливими випадками. "Кетолік Геральд" з 23 грудня м.р. помістив довшу статтю о. мітр. І. Мовата, /Фатіма, Португалія/, яка вкінці стверджує, що коли б єп. Горняк був добрим пасторем, то го би рани свого стада. А це він може зробити тільки, коли буде піддержувати волю українського народу в Англії, який прив'язаний до свого Патріярха. Натомість "Америка" підкерівництвом головного візвольно-фронтівця, І. Білинського, помістила осуд мирян в Гльостері пера мігр. В. Сича.

А В С Т Р А Л І Я. Тут мало б бути все в порядку, бо й сам владика Прашко є одним із перших патріярхальників. Але якесь нечиста сила дала Австралії одного василіяніна, о. Лацака. І цей сам один воює з патріярхальниками включно із зласним владельцем. Про його виступи часто пише "Церква і Життя".

А М Е Р И К А. По церквах відчитали священики послання трьох владик митрополій. Соборне Різдвяне Послання Єпархії Помісної УКЦеркви відчитали тільки патріярхальні священики і то у великім скорочені, бо воно дуже довге. В цім Посланні Блаженніший щераз звертається і апелює до людей доброї волі за національну ѹ церковну єдність. "Чому не могли б ми стрічати цього ювілею /1000-ліття християн-

ства/

гу буде поданий ряд пропозицій для поліпшення праці УНС. В пропозиціях будуть піднесені проекти зміни статуту УНС, які не дійшли до дискусії і голосування на попередніх конвенціях.

Члени і прихильники Асоціації Українців Америки /АУА/ є особливо зацікавлені справами видавництв УНСоюзу, а зокрема щоденника "Свобода". Члени АУА, які мають поліси в УНСоюзі, мають свої окремі заваги відносно редакційної "політики" того щоденника. Про ті справи ми будемо писати в наступних числах "Нашого Голосу". Також ми закликаємо читачів "Нашого Голосу" і членів АУА дописувати до нашого місячника у справах Українського Народного Союзу. Асоціація Українців Америки є зацікавлена діяльністю УНСоюзу, бажає йому здорового росту і сповнення його завдань.

Е. Перейма

I ue i me

ПРОРОЧЕСТВА ІСАЇ ЧТЕНИЄ цього року не зникається, бо редакційний співпрацівник не був на параштім водосвягю, яке провів о. парох Я. Федик в Трентоні, а на меншу параду при читанії Службі Божій про рок не сходить.

Але й без того знаємо, що все йде до кращого з цеякими виймками, до яких належить ООСУ, де делегати не змогли вибрати нового доброго голову. Мусіло остати на "перевиборі". В УККА заповіджено на краще, хоч дуже слаба надія. Натомість є таки надія на кращу зміну в УНС зараз в травні. Тільки там мусягъ пильнувати, щоб не було шахрайства при обчисленні голосів. Кращі вигляди має "Провидіння" при

ства в Україні - "НГ" / всі разом як одна, свята, соборна апостольська Українська Помісна Церква, як це було в часах нашого хрещення, як було тому 1000 літ. Напевно ця візія будучності часто стає перед кожним віруючим українцем: православним, католиком чи євангеліком. Во всі ми читаемо науку Христа, звідки безнастінно відчуваємо, що Він оснував одину Церкву." З загальної дискусії на ці теми виходить, що для такого спільногого святкування 1000-ліття християнства важко було б Блаженнішому віднести безпосередно до керівників християнських Церков і в дальшім висліді відбути спільні наради.

"Українське Православне Слово" так привітало нового філадельфійського митрополита: "Новому Вл. Митрополитові Укр. Католицької Церкви в США бажаємо Божих ласк і щедрот та повноти сил для успішного виконання нових архіпастирських обов'язків." Це мав би бути добрий задаток на дальшу співпрацю наших Церков.

К А Н А Д А . Тут в останнім місяці нічого замітнішого в церковних справах не зайдло, якщо не рахувати, що сп. Хмій переніс українця священика, а на його місце дав священика італійця, який не знає української мови. Канадський "Новий Шлях" також помістив листа ув'язненого прав. священика, о. В. Романюка, до "Осерваторе Романо" у Ватикані де між іншим стoyerть: "Пригадую, коли було проголошено Український католицький патріархат з Блаженнішим Йосифом на чолі, то навіть формально невіруючі люди сприйняли це як велику подію в історії Української Церкви . Не будуть же казати про радість католиків України, які чекають на узаконення своєї Церкви.

верховнім нагляді з боку нового митрополита, який вже наяв'язав співпрацю з патріархальниками. Може йому вдастся відпартійні гаїстити з кращим вислідом, як це пішло проф. Вовчукові з відпартійненням УККА. До редакції "Америки" увійшов др. Б. Романенчук, гімназійний колега редактора "НГолосу", що повинно дати надію не так на якусь співпрацю, як ралше на оборону букви Г, бо й сам писав, що бідні гуси в Україні не можуть там гегати, а тільки гегати.

Над СКВУ збираються хмари. Конвенція має бути перенесена до Нью-Йорку, щоб укаківський партійний естаблішмент поразив другий мав кращу силу перебрати провід. Екзекутивний директор СКВУ че допильнував, щоб бодай АУА мав можність піддержати його громадську політику.

В УНРаді ред. Кедрин покищо гвердо
тримає керм і зручно відбиває /як вондер
вумін/ стріли з боку Миколи 2-го, як йо-
го назвала одна газета.

В АУА заповідається ще найкраще. Др. Переїмса разом з колегами має підготувити пленум зараз на весну і успішний з'їзд на осінь. А помічників має там місць інж. Яворський, мгр. Сенежак і ред. Труш. Др. Борковський при помочі тут значимих має відвідати всі наші скупчення на сході Америки, а др. Баравовський при помочі інших має відвідати осередки на заході.

Так згрубша і без старенського /274/ літ/ пророка Ісаї дещо знаємо як буде, чи радше як повинно бути. Агатон Вітровий

В УКРАЇНІ, чи на Україні - на цю тему ми вже писали кілька разів і приготували матеріал до ще одного коментаря. На щастя не будемо тратити час і місце, бо наш кореспонденційний співпрацівник, др. Василь Витвицький цю тему в цім числі "НГ" докладно представив, за що йому тут дякуємо.

ІВАН ПАНАС, /з Трентону/ а не Іван Панас, як помилково було видруковано в грудневім числі між жертвовавцями.

ПАПА ПАВЛО 6-ий зарядив доходження проти ректора й професорів Понтифікального Лятеранського Університету, про яких католицька преса писала, що вони є масонами.

ПЕРЕПЛЕТНЯ "БИСТРИЦЯ" виконує со-
лідно та скоро приняті замовлення. Гарна
окладинка прикрашує і зберігає книжки, жур-
нали і інші пам'ятки. Адреса: "Bystrytzia"
1350 Deutz Ave., Trenton, N. J. 08611
Tel.: (609) 392-5969.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

АНДРІЙ КЛІМЧУК - новий Добош, чи щось в тому році, з 20.000 лублів в чевіках і пропагандивими фільмами, як подає англійська і чікагіфська преса, вернув зі Сонстів до Англії. Про це в наступному числі "НГ". Тепер нема ні часу ні місця.

СНЕГІРЬОЗ - КГБ і ЇХНІ ПІДРУЧНІ - це зібрання різних публікацій із різних газет і журналів на 244-ох сторонах великого формату. Має вона на меті переконати читачів, що Союз Визволення України і Союз Української Молоді не були заложені москалями, щоб ліквідувати українську інтелігентну верству, як це написав Снегірьов на підставі свідчень. Справа створення цих організацій товсчися в пресі вже дуже довго і ні одна сторона не переконала громадянство безспірно про цю правду. Йде тут головно про ініціативу заложення цих організацій.

ДМИТРО ДОНЦОВ - ПОЛІТИЧНИЙ ПОРТРЕТ - це більша студія М. Сосновського про націоналізм Донцова. В. Жизномирський подав довшу рецензію цеї праці в "Пластомі Шляху" в Торонті, ч. 4/76. Як звичайно, подаємо тільки суттєві місця: "Прочитавши цю книжку, читач відчуває відчіність для автора книжки та почуття глибокого жалю, що автора її нема вже між живими, що відійшов в такому ранньому віці. Автор міг ще так багато дати подібних праць... книга Сосновського дає вникливу аналізу еволюції українського націоналізму... автор користується методою приязного переконування, терпеливого і завзятого шукання правди... Цим чесним, об'єктивним змальованням портрета Донцова й аналізою його творчості Михайло Сосновський створив і собі /можливо й несвідомо, бо був він надто скромний, шляхетний/ пам'ятник людини небуденної, провідної не тільки серед своїх однодумців, але в цілому народі. Книга М. Сосновського і його аналіза 'чинного націоналізму' змушує мислити. Вона гідний вклад в історію українського політичного і філософського мислення." А "Клич Нації", орган правдивих бандерівців, критикуючи "Наш Голос" за підношування деяких думок Сосновського, назвав його /Сосн./ політичною марнотою.

ЖУРНАЛ "ЖИТЯ І ШКОЛА" /ч. 5/77/ повідомляє, що Школа св. Юра в Нью Йорку не платила за журнал протягом кільканадцяти літ. По ургенсах прислава чек і дописку англійською мовою "Припиніть висилку Життя і Школа на адресу школи св. Юра". Журнал цей є справді корисний в першій мірі для учителів і учительок - він саме є для школ. Чи школа св. Юра під загальним на-

нам знову не змістилося до друку багато матеріалів. Першенощество дає монойбільш актуальним справам - і тим, що вчасно приходять і ще написані на машинці з величими відступами. Конвенція УНС, найбільшої фінансової інституції мусить мати у нас першенощество. І на ці теми вже кількох заповіло більше писати. Та незалежно від цих заповідень просимо всіх заінтересованих подавати свої завважи. Знаєте, що всього Вам "Свобода" не зможе помістити, бо там верховним проголосив себе Лисогір, з яким і відважний рел. Драган не може дати собі ради.

Просямо про нові адреси знайомих і приятель, щоб їм вислати окажове число "НГ" *****
глядом о. Гавліча вже аж так з-англізованна, що не потребує такого журналу в українській мові і чи там вже зовсім перейшли на англійську мову, що навіть українській редакції відповідають тільки по-англійськи? Може б приглянувся цьому і дав якесь приємне віднесення українській громаді перевірений нью-йоркський війт. Це ж на його території.

"ЦЕРКВА Й ЖИТЯ", орган Соборно-Правної УПЦеркви /ч. 3/77/ висловив своє вдоволення, що за прикладом цеї Церкви і його журналу перейшли на українську мову в богослужіннях інші православні Церкви, як також УКЦерква. На жаль, в цій останній ще дуже далеко до повного переходу. Василіанські священики з Нью Йорку навіть в похоронних відпрахах разом із православними священиками читають і співають по старо-церковному, чи вірніше по-староболгарському, за що католики мусять встинатися перед православними.

Оксана ДРАГАН, донька редактора "Свободи", вибілася в "Голосі Америки" на керівника українського відділу на місце М. Терпака, який перейшов на вище місце. Отут головний гріх ред. А. Драгана, що не задержав таку здібну журналістку при "Свободі". Зрештою і в "Голосі Америки" треба здібних людей.

ДЖЕФ БЕЛ, республіканський консервативний кандидат на сенатора Стейту Нью Джерзі виказав, що його опонент з респ. партії, сен. Кейз, є тепер по смерті сен. Гамфрі найбільшим лібералом. Він також осудив адміністрацію през. Картера за те, що віддав корону св. Стефана комуністичному урядові Мадярщини.

РІЧНИК "НГолосу" 1977 в ціні \$ 6.- можна набути в нашій Адміністрації.

З листів до редакції

УВКозацтво в обороні АУА

Світовий Конгрес Вільних Українців
Секретаріят
в Торонті.

(Koziak)

Вельмишановні Пані і Панове!

Вчора пошта принесла мені симпатичний "Наш Голос" - місячник, що його видає, як напевно усім нам вже відомо, Асоціація Українців Америки. Одним словом, дуже ціна й цікава публікація, а тому я читаю її від дошки до дошки, так як це роблять і всі інші читачі. Популярність його росте з дня на день і це є то, що найбільше тривожить керівництво УККА, сон зганяє, заставляє робити карколомні заходи, щоб здергати той, зовсім природний ріст, але, як до тепер, успіху не має, бо наше громадянство втомлене без відповіальністю того ж керівництва і нетерпеливо чекає на зміну.

А тепер, дозвольте мені внести тут деякі мої заваги, що відносяться до протоколу 12-тої Пленарної Сесії Секретаріату СКВУ-ст. 9, точка 8. РІЖНЕ в/Членство в СКВУ Асоціації Українців Америки, на лист Асоціації з дня 15. жовтня 1977р. в справі членства АУА в СКВУ. р і ш е н о : повідомити Асоціацію Українців Америки, що АУА має статутове право бути членом СКВУ, як країнова організація, а рівночасно з тим повинна поробити заходи для оформлення свого статусу в системі УККА.

Це рішення говорить, що АУА має статутове право бути членом СКВУ, але це право СКВУ диспонувати як наша світова надбудова, тобто наш Достойний Репрезентант і Координатор цупко держить в Америці давно збанкротований УККА, у своїх руках, а наш Достойний Репрезентант як до гепер, "воленс иоленс про публіко боно", приречений терпеливо зносити, толерувати, такий анормальний, шкідливий стан.

Після повідомлення Делегатів Пленарної Сесії СКВУ про те, що від АУА вплинуло до Президії Секретаріату СКВУ поновлене прохання про прийняття в члені СКВУ, референт Президії чомусь не відчитав тексту того прохання, не дав тим самим можливості, хоч до певної міри, пізнати Асоціацію, її прекрасний статут, а дав можливість настирливому ред. І. Білинському використати таку непевну ситуацію. Отож пора, усунути з нашої дороги усі перешкоди і, при найближчій нагоді, прийняти Асоціацію в члені СКВУ.-

За Пал. Управу УВК
в Торонті:

Осип Семотюк
Курінний УВК

Петро Кореневич/-
Сотник УВК

ОСУД БОЙКОТУ ПЛОЩА

Прошу приєднати й мое ім'я до "Заяви в справі Л. Площа", опублікованої в 12-му числі "Н.Г.", 1977. Я так само обурений намірами певного українського еміграційного середовища бойкотувати динамічну українську патріотичну активність Площа на Західному Форумі. Не маю сумніву, що поза якимись темними, конспіративними кулісами - інспірували її агенти КГБ. Написав про це раніше до часопису Українського студентства Канади, коли довідався з нього про бойкот Площа на Конгресі КУК, де належало йому бути.

Де ж наша логіка? Домагалось звільнення Мороза, Руденка й інших наших відважних, пов'язаних Москвою, а їхнього поплічника, Площа - обкидаємо тут багном. А якби мали вони адміністративну владу, напевно запакували б Площа до "психушки" знову. Чи не дивовижний парадокс?

Схаменіться, будьте люди!

Ніягара, Канада

Микола Приходько

ПЛЮЩ, ЛІС ГОПАДЕНЬ І СТОРІЯ

Кілька слів до змісту 10-го числа "Н.Г." Справа Л. Площа для нашої еміграції дійсно прикра і скандалічна. Важко забагнути логіку організацій з ВФ, які ведуть кампанію ізоляції від української громади того чоловіка, що своїми виступами на міжнародних форумах, так дуже популяризував нашу справу, а на конференції психіятрів на Гаваях поміг засудити сов'єтські практики з психушками. Мимоволі насувається думка, чи не діє тут спрітно і приховано якесь чужа агентура, що б спровокувати нашу громаду до таких дій.

Відносно назви падолиста на студень то аргументація д-ра Белея мене не переконує. Слов'яни кермувались при називанні місяців прикметами природи в той час. І так жовтень, бо жовкне листя, падолист, боладе лист, грудень - замерзла земля на грудки. Нема потреби дискутувати і форсувати назву "студень". Коли ж хтось конечно хоче закінчення на "ень" то назвіть "падолистень", чи "лісгопадень".

Моє запит до п. Андрусяка. На сторінці 5. пише при кінці своєї статті, що непогоджується з проф. М. Грушевським відноснотворення українського, білоруського і московського народів, бо ці народи творились під впливом політичних змін. Моє питання: як п. Андрусяк розуміє це: Чи міроцайним чинником були лише політичні зміни? Чи не в самих вже початках слов'яни діялися на західних, північних і південних слов'ян, згідно з різними історичними джерелами? Уважаю це за зasadnicше питання для історичної правди.

М. Маренін

Чорна рада в Маямі

Так сказав голова маямського відділу УККА про громадську нараду, яка відбулася у приміщенню Українсько-Американського Клубу в Маямі в дні 18 листопада 1977. Про цей відділ УККА вже давніше були згадки у пресі, а зокрема і у "Нашому Голосі". Згадки ці були досить критичні. Можна тільки дивуватися, що центральним і керівним чинникам УККА не залежало на цьому, щоби ненормальний стан відділу допrowadити до якогось путного порятку.

Нарада ця не була першою того роду у Маямі, бо передше вже ріжні товариства чи організації на своїх сходинах висловлювали свої застереження відносно фіктивної структури цого відділу, легальних підстав діяльності, невластивого поступовання і образливої та некультурної поведінки членів управи цього відділу. Одна по другій ці організації не посилали своїх делегатів, так що практично беручи у тому відділі УККА залишилась лише горстка людей визвольно-фронтової афіліації.

Ці ягоди репрезентують хіба самих се-

ЗАПИГИ ДО УККА

Пересилаю Вам копію листа, який я висла-
ла до УККА в Нью Йорку дnia 29. жовтня 1977
р. на який я досі не дісталася відповіді, мабуть
тому, що не обіцяла вислати його копію до
"Нашого Голосу"... чиясь "ініціатива" сум-
но провалилася...

Дарія Витанович

Копія:

**Український Конгресовий
Комітет Америки, інк.
203 Друга Евеню**

Берклі Гайтс
29 жовтня 1977.

Нью Йорк, Нью Йорк

Вельмишановні Пані й Панове!

Пересилаю статтю із часопису "Наш Голос", бо сподіюсь, що Ви його не читаєте. А стаття, "що криється за кампанією проти Площа" є дуже важлива. Автором її є Михайло Демкович Добрянський - Англія. Хто є Михайло Д. Добрянський - гляди У. Е. словника - частина стор. 555.

Дальше, мое питання: I/ Кілько коштують українську громаду, платників і неплатників Національного Датку, поїздки д-ра Штерна по осередках нашого поселення?

2/ в яких часописах можна бізнати від-
звуки поїздок д-ра Штерна по юдівських
громадах, які є для української громади не
менше важні?

З глибокою пошаною, злячна за відповідь

Дарія Витанович

бє. Вони створили ряд фіктивних організацій, щоби мати свою кількість голосів.

Однаке показувалося, що їм бракувало людей, щоби очолити управи тих фіктивних організацій так, що альтернативно мусіли себе дублювати, а як не вистарчало їх на це, щоби посылати делегатів на сходини УККА то позичали собі навіть і туристів, що приїздили з Канади.

Справу відділу УККА в Маямі на нараді представив пан Тарас Максимович, реа-
сумуючи всім тут знані події і становище всіх товариств приєзжих на нараді. Він ствердив, що згідно із останнім виказом платників на Народній Фонд тільки дві організації в Маямі вплатили свої внески, а саме: Українсько-Американський Клуб і від-
діл Союзу Українок. Тим самим визвольно-фронтові організації самі себе виключили, бо не платили внесків. Це саме у рівній мірі відноситься і до індивідуальних платників. У відділі УККА їх майже нема, а ті що є у Маямі і околиці із відділом УККА й так не співпрацюють.

Присутній на цій нараді голова відділу УККА твердив, що 50. відділ ОЧСУ заплатив свою вкладку на Народний Фонд. Це може бути правдою, сказав пан Максимович, але на останнім виказі їх нема, почавши із 1973 року.

На нараді забирало критичний голос багато приїзвих, висловлюючи свої застереження відносно відділу УККА. У висліді це наради схвалено, що дотепер ще чинний у Маямі Комітет святкувань 200-ліття Америки і 100-ліття поселення українців у Америці, який на тутешньому терені має ще діяти на протязі одного року з нагоди Введення Америки у третє століття, перебере на себе функцію Громадського Комітету, Український комітет 200-ліття Америки є частиною загально-маямського комітету. Він під проводом пані Катерини Годівської передає на себе урядження святкувань із нагоди 22. січня. Рівночасно також постановлено, що в короткому часі із партіципуючих організацій створиться, зглядно відновитися Об'єднаний Громадський Комітет, що може ще співпрацювати із централею УККА, але буде також співпрацювати із кождим іншим товариством чи асоціацією, щоби заховати при українстві не тільки третю, але вже навіть і четверту генерацію.

M.K.

Від ред.: Як додатково нас інформують, 12-го грудня м.р. відбувся в Маямі в залі Українсько-Американському Клубі з'їзд делегатів організацій, на яких усталено називу - Об'єднані Українсько-Американські Організації в Маямі - і вибрано на голову Т. Максимовича.

Голос Читачів

о.кірил. В. Стебельський, Пенс.: "Гратую за добре редактування і бажаю дальших успіхів!"

С. Шологон, Дургем, Канада: "Дай Боже, щоби "Наш Голос" знайшов почесне місце в кожній українській родині і щоби всі остаточно почали почуватися перше українцями, а опісля всякого роду "-івцями". І то не тільки на словах, але й ділами. А Ваш місіонер, щоби перейшов болай на тижневик."

Др. С. Наклович, Віденсь: "Ви пишете про такі речі, які інші поминають або виминають. А це є цікаве для громадян, які інтересуються всіми справами в нашій спільноті."

о. Д. Сенета, Пітсбург: "Пересилаю ческом п'ять дол. на "Наш Голос", що має намір поправити громадсько-політичне життя."

о. Ф. Коваленко, Клівленд: "Прошу й надалі висилати на мою адресу "Вашу медіцину". Треба лікувати не лише скалічені частини тіла, але також і скалічені душі..."

Читач з Америки: Перечитавши в американській пресі про Климчука і про десять тисяч карбованців в його черевиках, які забрало КГБ, сказав "це вже моя остання пожертва на т. зв. Визвольний Фронт. Зараз після свят повідомлю організації Визвольного Фронту, щоби мое ім'я вичеркнули з їхньої листи на коляду."

о. Іван Кіт, Бельгія: "Ворогів маємо багато, але при Божій помочі всіх їх зможемо перемогти й усі перешкоди подолати, чого Вам від широго серця бажаю."

Др. М. Топорович, Клівленд: "З цілого серця бажаю дальнього існування і не меншого, як дотепер успіху в будуччині. Це дуже чесний і правдомовний своїм змістом журнал. Бийте в ньому на єдність всіх українських Церков /кат., прав. і прот./ і їх усамостійнення під кермою вибраного ними Патріярха. "За єдність Церкви і Народу". Будьмо собою! Це клічі нашого Патріярха."

Мирон Маланюк, Чікаго, в листі з 17. січня ц.р. пише: "Повідомляю Вас, що я до сьогодні не одержав журналу за січень 1978. рік. Був я недавно і в Українській Книгарні при Чікаго Аве., але Книгарня рівною не одержала Вашого місячника для розпродажі. Виглядає, що є якісь вищі причини цього явища. А може, не дай Боже, редактор Д. Кузик хворий? Якщо так, то складаю йому мое шире спічуття з поба-

жачням скорого повороту до позного здогорів'я" Від ред.: Редактор, як це було минулого року, навіть вирвався зі шпитально, щоб на час виїзду відіїсти місячник. Ми все надаємо на пошту кілька днів перед першим. Січневе число надали ми на пошту 27-го грудня. З Гренгону пошта скоро висилає. Філядельфія дісталася вже за два дні. Деякі навіть далекі місцевості також скоро дістали. А околиці Нью Йорк і Ньюарк майже постійно грубо спізняються. Подаємо цей голос нарікання і до цього виснення, бо таких нарікань маємо багато. Просимо ургувати у своїх поштових урядах.

о. Я. Федунік, Едмонтон: "Дуже присміно мені було одержати Ваше окажове число "Нашого Голосу" враз із залученням запрошенням до пренумерати Вашого місячника. . . але я вже є Вашим передплатником болай від чотирьох літ. . . Видно щось в канцелярії Адміністрації Вашого видавництва не всьо в порядку" Від ред.: Тут не так справа порядку, він у нас досить добрий, хоч не перфектний, тут брак часу перевіриги кожну надіслану адресу із картотекою передплатників. Тому ми просили і тут нашу просьбу повторюємо - у вишадку одержання подвійного числа "НГолосу" передати один примірник знайомому, якого ці справи повинні інтересувати. Це буде для нього як окажове число від нас.

Друге видання

Друге видання ІСТОРІЇ УКРАЇНИ В КОЛЬОРОВИХ ОБРАЗКАХ /ІУВО/ довголітнього педагога Івана Струка є поширене і удосконалене під оглядом змісту і прозирок. ІУВО є награна на магнетофонній стрічці в українській і англійській мовах. Визначні педагоги, так свої як і чужі, висловилися, що монтаж "Історії України" є гідний уваги під оглядом педагогічним, національним і патріотичним. Українська Централь Шкільних Рад в Канаді і Шкільна Рада УККА порекомендували ІУВО для вживання в українських школах. Наші батьки, школи і молодечі організації повинні набути цей модерний монтаж "Історії України в КОЛЬОРОВИХ образках" для власного вживання і для пропаганди України перед чужинців. За близькими інформаціями просимо звертатися на адресу: Ivan Struk - 1410 W. Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141 Telephone: DA 4-1256

ІВАН ШОВКОВИЙ з Печеніжина Івано-Франківської Облати твердить, що в таборах СССР люди залишаються вірні Богові і Батьківщині.

За і проти

Нам звернули увагу на дивний збіг обставин, подій, уподобань чи противенств, з'язаних із нашим життям поза границя-

ми України. Йде тут про відношення до стремлінь і змагань серед еміграції. Приглянемося до понищої табелі.

Демократичні партії	Виз.Фронт	Москва
за	проти	проти
за	проги	проти
за	проти	проти
за	проги	проти
за	проти	проти
за	проти	проти

Громадська консолідація.
Партійна консолідація для певних цілей. . .
Консолідація на базі УНРади.
Громадська консолідація у СКВУ.
Політична координація при СКВУ.
Утвердження патріархату УКЦеркви.
Відношення до Українського Гарварду. . . .
Відношення до Української Енциклопедії . .
Мир з Китаєм зі столицею в Пекінгу.
Прийняття мисливців з України.
Прийняття дисидента Плюща.
Відмовлення проводу наших інституцій. . .
Демократизація громадських централь. . . .
Мир серед української еміграції.

Може хтось оспорювати відношення ВФронту до утворення існуючого патріархату. Як нам відомо, то тільки члени й споронники ВФронту попри непартійних мирян в Англії, відносно невеликої збірності коло 25,000 в порівнанні до Нью Йорку прим. /коло 60,000/ активізувалися під кількох літ за патріархагом. Тепер, як ми подали, ООЧСУ, головний чи керівний член ВФронту щойно юді буде піддержувати патріархат, коли всі владики УКЦеркви будуть його піддержувати. А з самого початку приїзду Блаженнішого до Риму, то преса ВФронту одверго поставилася проги нього, що й від-

билося на становищу УККА до наших церковних стремлінь.

Ми не провірювали в Москві, чи вона є за чи проги поставлені тут справ, але ми знаємо їй без провірки, що вона є за повним нашим розбиттям на всіх фронтах, бо в цей спосіб не зможемо дати ні моральної ні матеріальної піддержки нашим людям, що ставлять опір русифікації. Коли наші люди зачали гостинно приймати містців з Катраню, місто сваритися між собою, то Москва негайно відкликала їх, не даючи можності докінчити заповіджені виступи.

Чому УККА і КУК рішають про справи СКВУ?

В "Свободі" з 14-го грудня 1977 року було поміщене повідомлення члена Екзекутиви УККА, Гната Білинського, що Третій Конгрес Вільних Українців має відбутись в місті Нью Йорку, згідно домовлення між Екзекутивою УККА і Президією КУК.

Цікаво знати від коли і чому деякі справи Секретаріату СКВУ почали рішати дві його складові організації?

Як нам відомо, в Секретаріаті Вільних Українців є заступлені ще інші центральні організації у Вільному Світі і чимало місцевих українських організацій Америки і Канади. Питання, чи питав Секретаріат СКВУ представників тих організацій про місце відбутия Третього Конгресу Вільних Українців, а як не питав, то чому саме? Невже Секретаріат СКВУ уважає, що тільки УККА і КУК становлять організацію Вільних Українців, а не всі складові його організації?

Згідно ухвали останнього Конгресу Вільних Українців, Секретаріат СКВУ, в часі між конгресами, повинен рішати всі справи цієї установи, а в тому і місце, в якому має відбутись Третій Конгрес Вільних Українців. Якщо з якихось причин Секретаріат СКВУ сам не міг рішити це справи, він повинен був звернутись до всіх своїх складових організацій і засягнути їхньої думки в цій справі. Чи звертався Секретаріат СКВУ до всіх своїх складових організацій в справі місця, в якому має відбутись Третій Конгрес Вільних Українців, чи так, з легкої руки, доручив Американському УККА і Канадському КУК рішити цю справу?

Про те, що тільки одна складова організація Секретаріату СКВУ постаралась відкликати представника Секретаріату СКВУ з Об'єднаних Націй і про вибір місця на відбутия Третього Конгресу Вільних Українців та про саму назву цієї установи другим разом.

Антін Батюк

Різдвяна програма в Гартфорді

Перебуваючи у Гартфорді, Конн., мав я змогу і велику привілеїсть слідкувати в неділю, 25-го грудня 1977 р. на Різдво за новим стилем, телевізійну програму на ЗО каналі, що під назвою "Свят-Вечір на Гуцульщині", проходила в рамках загальної програми з виступами інших національних груп. Наша програма, у якій приймали участь хор Діброва під керівництвом п. інж. Олександра Пришляка, і діти Української Вечірної Школи, включала низку наших прекрасних колядок, що їх запрезентували хористи хору Діброва. Виведено також картину нашого традиційного свят-вечора в гуцульській хаті з усіма деталями, дідухом, кутею, колядниками тощо. В інсценізації приймали участь панство Оля і Богдан Максимюки, пані Олександра Крупа і юнак Андрій Волошко. Заповідачкою була пані Меланія Кузьма. Строй і печиво приготувала пані О. Крупа.

Програма, що була дбайливо підготована, пройшла з успіхом і робила дуже приятне враження.

З інформації, що їх я дістав після виступу телефонічно від керівника хору інж. Пришляка, довідався я, що хор існує вже 25 років і був заснований при церкві св. Михаїла, хоч властиво є загадко-громадського установовою і нараховує 45 членів. Головою хору є під що пору від трьох років пані Ілоба Кінах.

Звичайно, що такі виступи наших ансамблів дуже причиняються до популяризації нашої справи і приводять нам приятелів із чужинецького довкілля.

І тому треба привітати ініціативу хору Діброва, організаторів програми і виконавців, які завдали собі труду, щоб показати чужинцям наші прекрасні звичаї, та побажати їм дальших успіхів у їх корисній праці для добра нашої спільноти.

Д-р Роман Барановський

СВЯЩЕНИЧИЙ орган "Нива", ч. I-3/77, помістив статтю о. д-ра Ю. Федорова п. н. "Яка мова Господу Богу найміліша". При цьому редакція зазначила, що це порядком дискусій. Як можна здогадуватися, автор піддержує старо-слов'янщину, щоб не писати старо-болгарщину, якої тепер вже майже ніхто впovні не розуміє. Така стагта сповільнює перехід богослужебної мови на зрозумілу українську мову, бо тільки така - зрозуміла - мова є Господу Богу найміліша. Редактор "НГ" заповідає видрукувати деякі місця із двох ним вищаних брошур за українську мозу в богослуженнях.

Батіг

"Поїнти"

Працюю я дяком при церкві від того дня, коли вступив на вільну землю Вашингтона. Був я, як то кажуть, і на возі і під возом. Хвалили мене парафіяни і ганили. Одні казали, що я добрий співак, але слабий диригент, а другі знов, навпаки. . . Різно бувало. . . А оце, в останньому часі, прийшлося мені сутужно. А все пішло через вареники. . . Люблю я вареники, нема що з тим критися. Особливо тогі вареники, що їх ліплять наші парафіяльні пирожниці. Смакота невисказана! Куди там до них американським "гатогам", чи німецьким "гамбургерам"! Я парубок, хоч мені вже 75 років. З того приводу вигода для мене з парафіяльних вареників превелика!. . . Але і попит на тогі вареники теж превеликий, а робітників мало, тому й не диво, що коли я прийду купувати для себе "дазен" тих смакошів, то пирожниці кожний раз заганяють мене до роботи, мовляв їм треба і чоловічої помочі, от хочби мити баняка, або дайгати мішки з картоплею, тощо. . . Я все жартом якось викручуюся від роботи, куплю свій "дазен" тай втікаю.

Останнє то я умудрився в такий спосіб, що попросив мою сусіду, яка ходить ліпити вареники, щоб вона по протекції і секретно ще й мені купувала. Все йшло гладко так довго аж доки моя сусіда не посварилася з "босихою", тобто начальницею над пирожницями, і перестала туди ходити. Рад-не-рад, пішов я туди знов сам. Прихолку, вітаючись чесно, бажаю щастя, як воно водиться, і прошу продати мені "дазен" вареників; пів-на-пів з картоплею і капустою. Начальниця питас мене, чи я маю "ордер". Я признаєсь, що не маю. Вона на те каже просто і виразно: "Ми продаємо лише тим, що наперед замовили!"

Пішов я з нічим. Сумно мені стало на душі і на тілі. . . Іду я по місті, тай зайшов до свого стрижія. Хоч я лисий, але всеодно час-до-часу мушу підстригатися, бо пакосне волосся росте наче на злість тільки в тих місцях, де його треба якраз вистригувати. Стрижій мій людина фахова й поважна. Італієць з походження. Стопроцентовий католик. Римський! Першої класі! З того приводу вважає себе за експерта в справах віри. . . Зразу помітив він мій нещасний настрій і став випитувати, що до чого. Я йому розказав усе до чиста, а він на це каже: "Раз у вас вареники ліпляться на дохід для церкви, то ти повинен причинитися до цого діла своєю працею, інакше не заслужиш собі на небо" . . . Сумління мене загризло. Він це помітив, побачивши в

ПРЕСОВИЙ ФОНД

З калем повідомляємо, що наш пальний передплатник від самих почагків

Проф. Др. ПЕГРО БІЛАНЮК,

колишній Січовий Стрілець відішов у вічність в дні 20-го грудня 1977 р. Наше співчуття Дружині Марії, синові Олексі, братам і дальшій родині, а Йому ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

Також повідомляємо зі смугком, що
о. СТЕПАН ЧЕГОВСЬКИЙ

в Едмонтоні в Канаді, наш пильний читач, відішов у вічність. ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

ЧЛЕНСЬКІ ВКЛАДКІ і датки до АУА/Асоціації Українців Америки/. Просимо всіх, що дають до УККА, а головно тих, щоне дають до УККА, посыпали вкладки і датки до АУА, яка бореться й змагає за одну громадську й демократичну централю всіх українців. Адреса касієра: Mr. B. Kozak 10767 Kinloch Rd. Silver Spring Md. 20903

РІЗДВЯННЕ ЗЗЕРНЕННЯ до завзягих атеїстів Левка Лук'яненка помістила "Народна Воля" з 22-го грудня м.р. Варто, щоб його прочитали не тільки атеїсти, але всякі пів і чверть-недовірки та різні обоятні, щоб пізнати думки й душу запрогореного дисидента. ~~звернення~~ зеркалі моє нещасне обличчя й питає мене, яка моя професія. Я йому кажу, що я працюю дяком при церкві, що я кожної неділі служу, співаю або диригую хором в церкві і то аж на чотирьох Службах Божих, що і кожнього дня служу, що співаю на всіх похоронах, шлюбах і хрестинах. . . Він питає мене: "А як довго ти це робиш?" Я кажу йому, що вже понад 50 років. . . "Гей, чоловіче Божий! Ти не журися нічим!. . . Ти за той час вже тільки "пойнтів" наробив, що не мусиш навіть одного-однісівського вареника зліпити, а все одно підеш до неба!"

Зразу стало мені на сумлінні легко, наче хто важкий камінь мені з грудей зняв. Пішов я веселій до дому. Приходжу, телефон дзвонить. Відзвивається моя сусідка - пірожниця і каже, що вже знов вернулася до вареників, тай купила мені "дазен", але що мене не застала дома, то поклада їх у мою поштову скриньку. . . Виняв я вареники зо скриньки, мацаю, ще теплі. Засів я до пирування. Стало мені любо-любо. . . Якже воно так раптово усе повернуло дощастливого кінця? І згадав я, що це сьогодні св. Миколая. То Він послав мені цей дарунок для тіла - вареники, а для душі - "пойнти" за дяківство.

є конечним для вдергання місячника, хоч редактори і адміністратор не побирають ніякої платні. На виразне бажання подаємо ці датки ініціалами. Передплат не проголосуємо. Всякі вплати можна переказувати чеками, грошовими переказами або готівкою.

По \$ 1.-:

Данило Садівничий
Ілля Гнатенко
Волод. Левицький
Ол. Білинський
Д. Черниченко

Станислава Дворян

4-й раз

Софія Олесницька

6-й раз

Дмитро Воловодюк

Лев Кушнір

4-й раз

Анонімовий

Микола Костирко

5- раз

Вас. Пономаренко

5-й раз

Ол. Мотиль

7-й раз

I. Кузич-Березовський

7-й раз

Мар'ян Дуб

5-й раз

о. Іван Кіт

Др. М. Топорович

6-й раз

Інж. Д. Михайлік

Др. Ол. Стрільбіцький

А. Яременко

Д. Л.

По \$ 6.-:

М. Маренін

8-й раз

По \$ 7.-:

П. Василишин

Олег Вашута

По \$ 10.-:

Ярослава Кучма

3-й раз

В. Стельмах

2-й раз

Др. М. Гнатчук

6-й раз

По \$ 25.-:

Др. О. Воляновський

По \$ 50.-:

Олександер Швець

Щире Спасибі Всім!

Пресовий фонд змінноє видавництво.